

Ruiny Jugoslávie: Jak se Rusko dozvědělo, že NATO představuje hrozbu

 rt.com/news/594825-ruins-of-yugoslavia-25/

Ilegální útoky vojenského bloku pod vedením USA na Bělehrad na jaře 1999 navždy změnilly vztahy mezi Západem a Moskvou.

SOUBOR FOTOGRAFIE. Budova v plamenech po bombardování NATO 2. dubna 1999, Bělehrad, Jugoslávie. © Yannis Kontos/Getty Images

24. března 1999 byla studentka Elena Milincic doma se svou sestrou a přítelem v Bělehradě. Poklidný večer náhle přerušila letecká siréna. Dívky se rychle schovaly pod stůl. Nebylo to nejbezpečnější místo, ale měli štěstí – jejich část města nebyla napadena.

Během následujících 77 dní se tyto dívky a další obyvatelé Bělehradu lépe schovávali před bombami, které je každý den hrozily zabitím. Nálety byly součástí vojenské operace NATO proti Jugoslávii – kampaně, která otřásla světovým řádem, a to nejen na Balkáně.

Předpoklady pro krveprolití

Problém Kosova sahá mnoho staletí do minulosti. Kosovský region, který se nachází na jihozápadě Srbska na hranici s Albánií, byl historicky osídlen dvěma balkánskými národy: Srby a Albánci. Srbové považují region za hlavní součást historie a kultury země. Po staletí tam však žijí i Albánci.

V polovině 19. století bylo v Kosovu asi tolik Albánců jako Srbů. Etnické spory byly na Balkáně běžným problémem. Srbové, Albánci, Chorvati, Cikáni a muslimští Srbové si zachovali své zvláštní kulturní charakteristiky a žili vedle sebe po staletí. Konflikty mezi nimi však vyústily v brutální masakry.

[Přečtěte si více](#)

Smrtící moskevský teroristický útok: Co je zatím známo

Během 2. světové války byl Balkán okupován Německem a Itálií a v Kosovu byl nastolen brutální režim. Srbové byli vyhnáni z regionu a mnozí byli zabití. Po válce se v Jugoslávii dostal k moci Josip Broz Tito a přiložil další dřevo do ohně. Neumožnil návrat srbských

uprchlíků do regionu a chtěl využít Kosovo k nátlaku na Albánii. Doufal, že se region stane „*mostem*“ mezi oběma zeměmi. Plán však selhal a oblast se nadále stávala více „*albánskou*“ .

V době, kdy se Jugoslávie zhroutila, tvořilo obyvatelstvo Kosova asi 75 % Albánců a 20 % Srbů. Zbytek byli Cikáni a další menšiny.

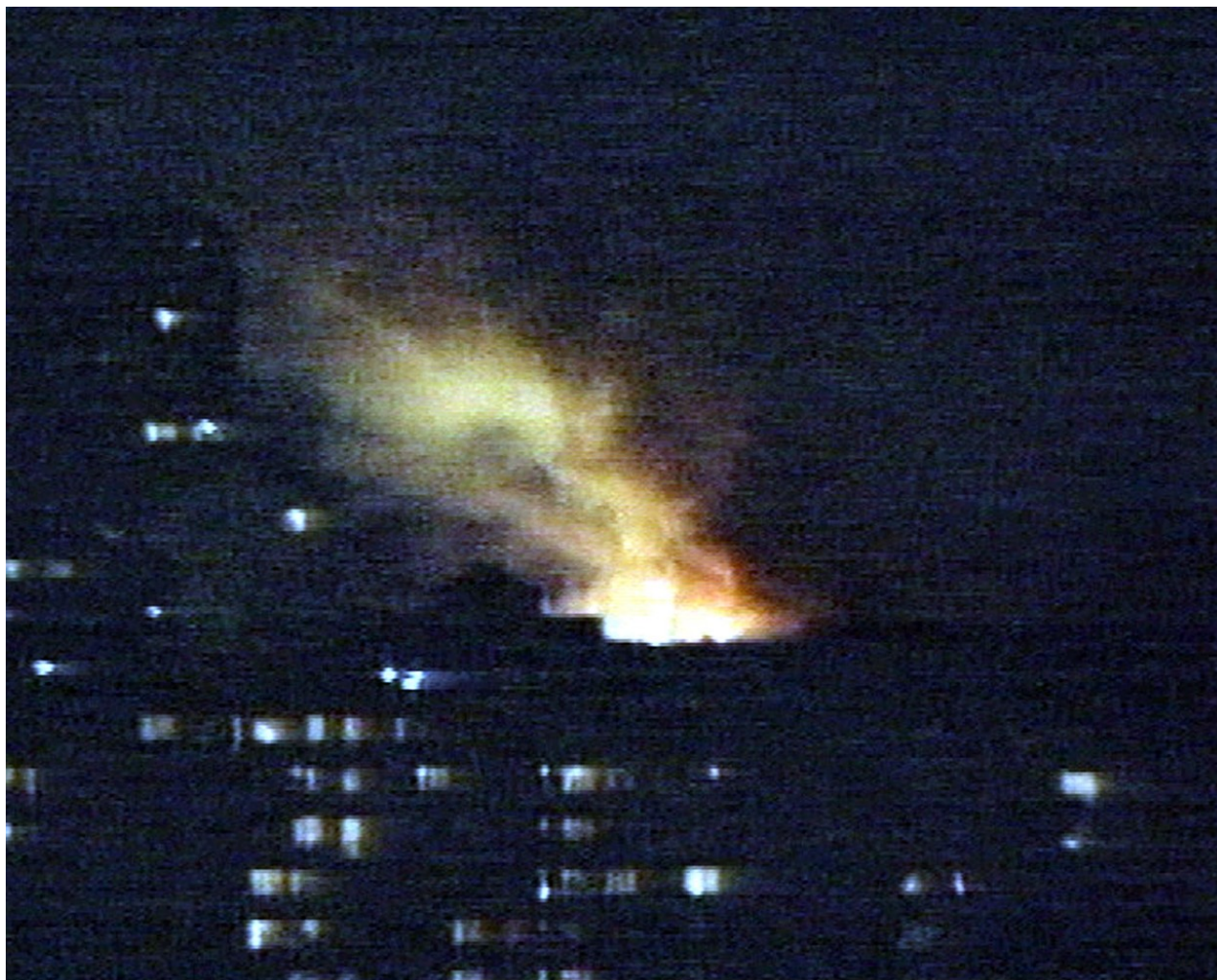
Mnoho albánských nacionalistických organizací se objevilo v 80. letech. Nejprve se dopouštěli drobných přestupků proti srbskému obyvatelstvu, jako žhářství, bití, vyhrožování, graffiti a tak dále. Od 90. let však Kosovo podnikalo aktivní pokusy o odtržení od Jugoslávie a kosovští Albánci tíhli k Albánii. Během Titovy vlády (1945-80) výrazně vzrostl počet regionální nacionalistické inteligence a položil ideologické základy pro projekty secese. Ibrahim Rugova se stal prominentním kosovským albánským vůdcem. Vystudoval univerzitu v Prištině, která byla založena za Jugoslávie a stala se ústředím nacionalisticky smýšlejících kosovských albánských intelektuálů. Rugova sám neobhajoval politické násilí, ale stal se tvářím hnutí, které se nakonec stalo radikálním a násilným.

V roce 1991 se v Kosovu konalo referendum o nezávislosti a prezidentské volby. Jugoslávie nový stát neuznala, ale ve skutečnosti se region odtrhl. V roce 1996 vznikla armáda s názvem Kosovská osvobozená armáda (UCK), která zahájila plnohodnotnou partyzánsko-teroristickou válku proti Srbům. V roce 1998 si Bělehrad uvědomil, že ztratil kontrolu nad situací a zahájil vojenskou operaci proti Kosovu.

Partyzánská válka

Západní média pokryla tuto malou, ale brutální válku překvapivě jednostranným způsobem. Operace srbských bezpečnostních sil byla skutečně násilná, ale musíme mít na paměti, že bojovaly proti teroristické skupině. Lidem v Evropě a USA se však pouze ukázalo, jak násilní srbští nacionalisté zabíjeli mírumilovné albánské rolníky. Představitelé EU a USA tlačili na Bělehrad, aby krveprolití zastavil. Nikdo nevznesl stejné požadavky ohledně militantů UÇK ani si nestěžoval, že Albánie pumpuje Kosovo zbraněmi a cvičí militanty. Západ byl odhodlán rozložit Jugoslávii, proto podporoval separatisty. Soukromá vojenská společnost MPRI, která dříve pomáhala cvičit chorvatské ozbrojené síly v boji proti Srbům, brzy převzala výcvik teroristů.

Prezident Jugoslávie Slobodan Milošević viděl, že je zatlačen do kouta, ale nemohl Kosovo jen tak předat. Válka mezitím nabrala na obrátkách. Násilné činy proti civilním Srbům se rozšířily a operace srbských bezpečnostních sil se staly násilnějšími. Srbové se pokusili deportovat mnoho Albánců, ale to se Albánii hodilo, protože náboráři z UCK čekali, až je nově příchozí odvedou do armády.

SOUBOR FOTOGRAFIE. Plameny skákající z bombou poškozené budovy v Bělehradě, jak je uvedeno na jugoslávské televizi ve středu večer 24. března 1999. © AP PHOTO/APTN

Jeden incident, který se stal známým jako masakr v Račaku, jasně ukazuje, jak matoucí válka byla a jak těžké bylo rozlišit, kdo měl pravdu a kdo se nemýlil. V lednu 1999 byl u obce Račak zabit srbský policista. Brzy poté do vesnice vstoupily srbské speciální policejní jednotky. Pozorovatelé a novináři EU byli na situaci předem upozorněni. Začala hodinová bitva, v jejímž průběhu zahynulo 45 Albánců. Bojovníci UCK uznali ztrátu osmi bojovníků, ale Srbové trvali na tom, že většina nebo dokonce všichni mrtví byli militanti a že zemřeli v boji a nebyli oběťmi etnických čistek. Znalecké posudky byly rozděleny.

Bitva v Račaku je příkladem tragického dramatu, které se odehrává v průběhu partyzánské války a je zcela běžné pro protipovstalecké (COIN) operace. V takových situacích neexistuje způsob, jak zjistit pravdu. Západní politici však na jaře 1999 prezentovali tragédii v Račaku jako masakr, který si vyžádal okamžitou reakci mezinárodního společenství.

Na jednáních v Rambouillet se srbské a albánské delegace nedokázaly dohodnout. Srbové byli připraveni na příměří a souhlasili s udělením autonomního statusu Kosovu, ale cizí vojenský kontingent na svém území nechtěli. NATO v reakci na to obvinilo Srby z narušování jednání. Jugoslávie a Milošević byli v tisku očerňováni a NATO začalo

připravovat vojenskou operaci. Rada bezpečnosti OSN nepovolila použití vojenské síly, ale s největší pravděpodobností jedním z cílů operace bylo demonstrovat připravenost NATO jednat bez souhlasu mezinárodního společenství. Miloševičovi bylo řečeno, aby okamžitě stáhl srbské síly z Kosova a předal kontrolu nad regionem mezinárodnímu kontingentu NATO. Tentokrát byly požadavky podpořeny vojenskou silou.

[Přečtěte si více](#)

[Kosovo, Donbas a Katalánsko jsou slavnými příklady, ale uvědomujete si, kolik zemí má problémy se separatismem?](#)

Vzduch a země

Bombardování Jugoslávie NATO začalo 24. března 1999. Klíčovou roli v operaci samozřejmě hrály USA, ale zapojilo se do ní celkem 13 zemí. Aliance neplánovala provést pozemní operaci, ale k útoku na zemi hojně využívala své letectvo a řízené střely.

Síly byly nesrovnatelné: NATO využívalo přes 1000 letadel a vrtulníků, především z vojenských základen v Itálii až letadlové lodi USS Theodore Roosevelt. UCK měla několik tisíc bojovníků, ale bojeschopnost těchto jednotek byla poměrně nízká.

Ve srovnání s leteckou flotilou NATO byly síly Jugoslávie dost slabé. Letectvo disponovalo pouze 11 relativně moderními stíhačmi letouny a několika zastaralými systémy protiraketové obrany, které kdysi dávno dodal SSSR.

Aliance zahájila operaci vypuštěním několika desítek řízených střel Tomahawk. Poté začal útočný letoun shazovat bomby. Prvním cílem bylo potlačit jugoslávský systém protiraketové obrany. Stávky byly úspěšné. Srbští protiletadloví střelci se ze všech sil snažili bojovat s nepřátelskými silami. Například důstojník protivzdušné obrany Zoltan Dani dokázal sestřelit nenápadný a teoreticky „neviditelný“ letoun F117 pro tajný útok. Tato drobná vítězství však nemohla změnit průběh operace. Srbové mohli jednat pouze ze země a sporadicky útočili na nepřátelská letadla pomocí systémů protivzdušné obrany. Srbští piloti se dokonce pokusili zaútočit na nepřítele pomocí stíhaček – to byl vskutku odvážný čin, ale z vojenského hlediska prakticky nepoužitelný. Za celý průběh operace NATO ztratilo pouze tři letadla a dva vrtulníky.

Poté, co byly systémy protiraketové obrany potlačeny, NATO se uchýlilo k teroristickým bombovým útokům. Útoky na jednotky nebyly příliš účinné a jugoslávské jednotky si udržely bojeschopnost až do konce války. Bylo zničeno asi třicet bojových vozidel a několik stovek srbských vojáků a důstojníků bylo zabito a zraněno. Vzhledem k tomu, že v Kosovu bylo umístěno přes 90 000 vojáků a policistů a dalších 65 000 bránilo zbytek země, nebyly ztráty příliš velké. Jinými slovy, údery NATO vyřadily letectvo a systémy protivzdušné obrany, ale neměly zásadní vliv na bojeschopnost vojsk.

Civilní infrastruktura však utrpěla velké škody v důsledku bombardování NATO, protože bylo mnohem těžší ukrýt most nebo televizní věž než tank. Každý den byly napadány mosty, průmyslová zařízení a telekomunikační systémy. I cíle, které nebyly pro NATO považovány za strategicky důležité, byly často zasaženy omylem. Například 14. dubna zaútočila stíhačka F16 na konvoj civilních albánských uprchlíků u Gjakove. Jindy úder odstřelovačů zabil 73 lidí. A když se inteligentní muniční systém pokusil najít vojenské vybavení na čínské ambasádě, tři lidé byli zabití. Podle různých zdrojů se počet obětí pohybuje od 500 do 5700 lidí. Mnoho budov v Bělehradě zůstalo zničených dodnes.

SOUBOR FOTOGRAFIE. Tramvajový vůz projíždí kolem bývalého velitelství srbské armády, zničeného během bombardování NATO v Bělehradě, Srbsko, neděle 24. března 2013. © AP Photo/Darko Vojinovic

Během této doby pokračovaly boje mezi srbskými jednotkami a bojovníky UCK na zemi. Bojů se zúčastnilo několik desítek dobrovolníků z Ruska a nejméně tři zahynuli. Přes převahu NATO ve vzduchu se Srbům podařilo porazit Kosovskou osvobozenou armádu na zemi. Vítězství bylo působivé, ale bohužel zcela zbytečné.

Pochybné úspěchy

Rusko tehdy prožívalo velmi těžké ekonomické časy a jeho podpora Jugoslávii se omezila na symbolická gesta. Po zahájení náletů chtěl parlament Jugoslávie vstoupit do unie mezi Ruskem a Běloruskem, ale ruský prezident Boris Jelcin tuto iniciativu zablokoval. Na americké ambasádě v Moskvě denně protestovaly tisíce lidí. Jednou si dokonce aktivista přinesl granátomet a pokusil se (neúspěšně) zaútočit na ambasádu. Bohužel kromě protestů a hlasitého odsuzování událostí Rusko nemohlo nic dělat.

[Přečtěte si více](#)

[Bombardování Jugoslávie NATO: Jak nezákonný útok vedený USA na balkánský stát změnil běh evropských dějin](#)

V těch letech byla ruská ekonomika v troskách a na rozdíl od současnosti to nebyl jen příběh vymyšlený západními politiky a médii. V té době byla ekonomická krize skutečná a armáda utrpěla v Čečensku potupnou porážku. Rusko skutečně nemohlo nic udělat, aby zabránilo operaci NATO.

1. června Milošević souhlasil se všemi požadavky NATO. Mírové síly Aliance vstoupily do Kosova a srbské jednotky se z regionu stáhly.

Když se jugoslávské jednotky stáhly z Kosova, začaly etnické čistky. V následujících měsících bylo ozbrojenci zabito nebo zmizelo přes 1700 lidí (téměř všichni Srbové nebo zástupci jiných národnostních menšin). Většina zbývajících Srbů uprchla – podle různých zdrojů opustilo region 200 000 až 350 000 lidí, včetně Srbů a zbývajících Cikánů. Ozbrojenci UCK rozbíjeli kulturní památky, vypalovali kostely a ničili vše, co jim připomínalo nepřítele.

Pokud jde o jednotky NATO, ty této čistce nijak nezabránily ani ji nezastavily. Někteří Srbové dnes stále zůstávají v Kosovu, většina žije v malé enklávě u srbských hranic.

Jednání o statutu kraje několik let nepřineslo žádné výsledky. V roce 2008 vyhlásilo Kosovo nezávislost a většina západních států jej uznala za nezávislou republiku.

Není překvapením, že vyhnáním Srbů problémy v regionu neskončily. Kosovo je dodnes chudá země s velkými korupčními problémy. USA se aktivně podílely na obnově Kosova, ale region byl většinou využíván obchodníky a úředníky k osobnímu obohacení. Mnoho z nich profitovalo z nejasných plánů, včetně bývalé americké ministryně zahraničí

Madeleine Albrightové, která vlastnila podíl jediného soukromého mobilního operátora v regionu a později se pokusila ukořistit část státní společnosti. Shodou okolností je dcera Albrightové výkonnou ředitelkou korporace, která rozděluje rozvojové granty do chudých zemí (včetně Kosova). V Kosovu je 800 000 migrujících pracovníků na 1 800 000 obyvatel. Republika se navíc proměnila v baštu albánské mafie. Dokonce i západní tisk byl nucen přiznat neúspěšný pokus o budování státu v Kosovu.

Několik let po událostech roku 1999 se Černá Hora pokojně odtrhla od Jugoslávie a ta přestala existovat. Prezident Slobodan Milošević byl svržen v roce 2000 v důsledku nepokojů v Bělehradě a byl tajně vydán mezinárodnímu trestnímu tribunálu v Haagu. V roce 2006, před ukončením procesu, zemřel ve věku 64 let v tamní věznici OSN a okamžitě se objevilo podezření, které přetrvávalo, jak zemřel.

SOUBOR FOTOGRAFIE. Lidé procházejí kolem srbského vojenského velitelství, částečně zničeného při letecké kampani NATO v roce 1999, v Bělehradě, Srbsko, čtvrtek 24. března 2011. © AP Photo/ Marko Drobnjakovic

K jakým závěrům svět dospěl?

Bombardování Jugoslávie bylo důležitým a zřejmě velmi podceňovaným bodem obratu ve vztazích mezi Ruskem a Západem. Ruská elita i společnost bolestně reagovaly na tragické události v Jugoslávii. Může to znít divně, ale Rusko kdysi chovalo idealistické nálady o velkých západních demokraciích. Když skončila studená válka, zdálo se, že USA a NATO byly nespravedlivě pomlouvány sovětskou propagandou. Bohužel na sovětské propagandě bylo hodně pravdy. Pro Rusko bylo docela bolestivé uvědomit si, že

světová politika stále připomíná akvárium plné hladových žraloků. Kromě toho mělo Rusko tradičně úzké a přátelské vztahy se Srbskem a srbským lidem. Nyní však byli Srbové veřejně napadáni a ponižováni.

[Přečtěte si více](#)

Jak se ruské jednotky střetly se silami NATO v Jugoslávii, ve významném postsovětském prvenství

Elity měly své vlastní důvody k obavám. Kreml pohlížel na vztahy Rusko-USA a Rusko-Západ idealisticky. Ale v roce 1999 Moskva jasně viděla, že mezinárodní právo neposkytuje žádné záruky na globální scéně. Jugoslávie byla zničena bez jakýchkoli vážných důvodů, jednoduše proto, že se tak rozhodli západní politici. Země přišla o část svého území a odříznutá enkláva byla vystavena etnickým čistkám, zatímco svět přivíral oči. A to vše se dělo pod rouškou „*mezinárodního řádu založeného na pravidlech*“. Územní celistvost byla považována za jeden z nedotknutelných principů mezinárodního práva, ale také byla pošlapána. Navíc v obecném kontextu balkánských válek a konfliktů byla veškerá vina svalována na Jugoslávii/Srbsko, bez ohledu na to, zda Srbové byli rebelové, kteří bojovali proti vládě, nebo naopak. Nic z toho nepřipomínalo spravedlnost nebo právo. Ukázalo se, že ani dohody, ani mezinárodní právo nemohou ochránit žádnou zemi, včetně Ruska, před vnější vojenskou silou a že země se mohou spoléhat pouze na politickou situaci a vlastní schopnost vyrovnat se s hrozbami.

Toto zjištění bylo dvojnásob důležité, protože Rusko mělo podobný problém s islamistickými povstalci v Čečensku. Kreml si nemohl pomoci, ale myslel si, že pokud by Západ mohl použít tuto záminku k útoku na Jugoslávii, mohl by stejnou strategii použít i proti Rusku. Na druhou stranu Moskva dospěla k rozumnému závěru, že pokud si arbit překroučí pravidla, jak se mu zlíbí, ztrácí autoritu. Sarkastický výraz „*Nerozumíš, tento případ je jiný*“ – který implikuje pokrytectví těch, kdo odsuzují druhé za určité činy a přitom se dopouštějí odsuzovaného chování – je na ruském internetu dodnes populární. Pro ruskou politickou elitu se Kosovo stalo klasickým příkladem „*jiného případu*“. Západní novináři a politici často zdůrazňovali, že situace v Kosovu je jedinečná. Nešťastný region se však evidentně nelišil od desítek jiných hotspotů. Proč bylo Kosovo „*zvláštním případem*“? Proč nebyly stejně výjimečné Podněstří, Jižní Osetie, Abcházie, Náhorní Karabach, Srbská Krajina nebo Katalánsko? Jaké další situace budou považovány za „*zvláštní*“ a jaké další konflikty mezi úřady a separatisty budou dostatečným důvodem pro to, aby NATO provedlo bombové útoky a umožnilo etnické čistky?

Bombardování Bělehradu zničilo obraz nového „*mezinárodního řádu založeného na pravidlech*“. Nebylo to samozřejmě naposledy, kdy po rozpadu Sovětského svazu západní země ignorovaly právní stát a požadavky spravedlnosti – ve skutečnosti následovala krvavá válka v Iráku až o čtyři roky později. Události v Jugoslávii však jasně ukázaly, že země, která chce chránit svou suverenitu před vnějšími hrozbami, se může spolehnout pouze na vlastní sílu a na osvědčené spojence.

Roman Shumov , ruský historik zaměřený na konflikty a mezinárodní politiku